

בש"פ 5051/14 - מדינת ישראל נגד ארתור רפאילוב

בבית המשפט העליון

בש"פ 5051/14

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: ארתור רפאילוב

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ג בתמוז התשע"ד (21.7.2014)

בשם המבקשת: עו"ד יעל שרף

בשם המשיב: עו"ד זהר ארבל

החלטה

א. בקשה להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים, מיום 19.7.2014 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 19518-12-10 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם, בגדרי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996. עניינה של הפרשה אישומים בקשירת קשר לביצוע מעשי שוד בחבורה ונסיון שוד בחבורה.

ב. ביום 13.12.10 הוגש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע כתב אישום ובו שלושה אישומים כנגד המשיב. בעקבות החלטת בית המשפט המחוזי מיום 25.5.11 תוקן כתב האישום, ולמשיב יוחסו באישום פרשיות שלוש עבירות של קשירת קשר לביצוע עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ושלוש עבירות נסיון שוד בחבורה לפי סעיף 402(א) בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין. יצוין, כי כתב אישום נוסף הוגש גם כנגד עשרה מעורבים נוספים בפרשה (ת"פ 19696-12-12) וכי עד המדינה בפרשה הועמד לדין בנפרד, והורשע (ת"פ 22021-12-10).

עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון מיום 5.4.14 הורה, בהסכמה, בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו (מ"ת 19518-12-10, השופט ד' מגד). ביום 11.9.11 הוחרג מעצרו של המשיב בהסכמה (בש"פ 6215/11).

ג. ביום 21.12.11 נדחתה בקשת הארכת המעצר השניה (בש"פ 8924/11, השופטת ע' ארבל). נקבע כי חרף המסוכנות הנשקפת מן המשיב, משלא התקיימה ולוא גם ישיבת הוכחות אחת במסגרת ההליך העיקרי, השתנתה נקודת האיזון לעבר חירותו של המשיב. נקבע כי יוגש תסקיר בעניינו של המשיב לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וכי ישוחרר בתנאים מגבילים על פי שיקול הדעת המסור לבית המשפט. בהמשך הורה בית המשפט המחוזי ביום 10.1.12 על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים תוך שציון כי "החלטת בית המשפט העליון לא לעצור אלא אם כן נמצאת חלופה, אלא למצוא חלופה ולשחרר בפועל. בנסיבות אלה, יש להסתפק בחלופת מעצר שאיכותה פחותה, על מנת לקיים את הוראת בית המשפט העליון ולשחרר" (השופט א' אינפלד). בשורה של החלטות שניתנו בין השנים 2012-2013 הקל בית המשפט המחוזי את התנאים המגבילים בהם היה נתון המשיב. כפי שיוסבר, לא עמד המשיב באמון שניתן בו ולימים - מפרוואר 2014 - נעלם, עד שנעצר כתום כחמישה חודשים בחשד עבירה חדשה.

ההליך העיקרי

ד. ביום 15.11.13 הגיעו הצדדים (לאחר דחיות מרובות מצד בא כוח המשיב) להסכמה בדבר הגשת כלל חומר החקירה בהסכמה, כך שהתייתר הצורך בהעדת עדים. המשיב לא התייצב לדיון הקבוע ליום 24.2.14, ובאת כוח המדינה הצהירה באותו דיון כי המשיב לא התייצב גם לדיוני הוכחות הקשורים למשפטם של שותפיו. בית המשפט הורה על הוצאת צו הבאה נגד המשיב וקבע כי שחרור יאה בכפוף להפקדת סכום של 10,000 ₪. המשיב לא אותר. ביום 1.7.14 הותלו, לבקשת המאשימה, ההליכים המשפטיים נגדו. והנה ביום 14.7.14 נעצר המשיב בחשד לביצוע עבירות סמים, וביום 16.7.14 בעקבות איתורו, הודיע בא כוח המדינה על בקשתו לחדש את ההליכים בתיק, בית המשפט הורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-72 שעות (סגנית הנשיאה ר' יפה-כ"ץ). ביום 17.7.14 הוחרג, בהסכמת בא כוח המשיב, מעצר המשיב עד להחלטה אחרת בעניינו.

הבקשה והדיון

ה. בבקשה נטען כי מסוכנותו של המשיב נלמדת מחומרת מעשיו, חומרה עליה עמדה השופטת ע' ארבל בהחלטתה מיום 21.12.11, והמסוכנות מתחדדת נוכח עברו הפלילי המכביד. עוד נטען, כי אי התייצבותו של המשיב

למשפטו שלו ולעדות במשפטם של האחרים בפרשה מלמדת כי לא ניתן ליתן בו אמון ולא ניתן להסתפק בחלופת מעצר. צוין כי ההליך העיקרי בעניינו של המשיב קרוב לסיום, ומשאותר סביר כי ייקבע מועד לסיכומים בהקדם.

ו. בדיון טען עו"ד ארבל - שהמשיב ניתק עצמו זמן רב גם ממנו - כי היעדרותו של המשיב היתה קשורה למסרים שהגיעו אליו בקשר לעדותו במשפטם של הנאשמים האחרים, והוא חשש פן אם יתיצב למשפטו יובא לדיון בעניינם של האחרים, ועל כן לא הגיע. המדובר איפוא - כך נטען - במקרה מיוחד שעניינו אינו הימלטות מן הדין אלא מחששות מפני אחרים. על כן ניתן לחזור לתנאי החלופה ששררו; המשיב נקט דרך לא נכונה, ומכל מקום לא ראה בנסיבות להתלונן במשטרה לגבי חששותיו; נעשה ניסיון לפנות לפרקליטות על ידי בא כוחו לייתר עדותו, ולא נענה.

ז. עו"ד שרף טענה למדינה, כי התיצבות למשפט ולעדות אינה "תכנית כבקשתך", ואילו לא אי התיצבותו של המשיב כבר היו נשמעים הסיכומים במשפטו.

הכרעה

ח. אכן, כאמור, תלה המשיב את היעלמו בחששו מן העדות במשפטם של אחרים. ואולם, כפי שגם ציינתי בעת הדיון, הפתרון לכגון דא אינו בהיעלמות מצוי הבאה, קל וחומר היעלמות ממשפטו שלו. הסיניגור המלומד עשה כמיטב היכולת בדיון בפני, אך גם עמו ניתק המשיב קשר - כאמור - לאורך חודשים ועשה שבת לעצמו. הליך משפטי איננו אופציה לנאשם שברצותו יבוא וברצותו יחדל, והוא הדין לעדות שזומנה כדן, ואין צידוק לדרך שבה פעל המשיב; אותו אמון שניתן בו בשעתו לחלופת מעצר ולהקלה בתנאיה נוצל שלא לטובה על-ידי. על כן אין מנוס מהיעתרות לבקשת המדינה; בכך תובטח הן הופעתו בתיק נגד האחרים (23.7.2014) והן התיצבותו לסיכומים בתיקו שלו, שמועדה - כך יש לקוות - ייקבע בהקדם האפשרי. שקלתי אם ניתן לקצר את התקופה, אך בנסיבות לא ראיתי לעשות כן.

ט. הבקשה מתקבלת איפוא, והמשיב ייעצר לתשעים יום מיום 19.7.2014 או עד לפסק דין במשפטו.

ניתנה היום, כ"ד בתמוז התשע"ד (22.7.2014).

ש ו פ ט